

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **V. K.**, zast. JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem ve Svitavách, Soudní 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. září 2011, čj. 4987/11-1300-604057, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do dodatečných platebních výměrů na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. až 4. čtvrtletí roku 2007, 1. až 4. čtvrtletí roku 2008 a 1. až 4. čtvrtletí roku 2009 včetně oznámení povinnosti uhradit penále, a rozhodnutí potvrdil.

Napadenému rozhodnutí žalobce vytkl, že bylo vydáno v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, zejména v rozporu s daňovým řádem. Upozornil především na nesprávné právní posouzení smluv o nájmu a podnájmu nebytových prostor. Žalovaný totiž konstatoval, že se nejednalo o nájem nebytových prostor dle ust. § 56 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), nýbrž že se jednalo o poskytnutí

služby dle ust. § 14 odst. 1 uvedené právní úpravy, tj. o poskytnutí práva na provozování heren s výherními hracími přístroji včetně zajišťování jejich obsluhy a zákonem předepsaného dohledu. S tímto závěrem se žalobce neztotožnil a zdůraznil, že předložené nájemní a podnájemní smlouvy jsou platné, uzavřené v souladu s obecně závaznými právními předpisy a v souladu s vůlí obou smluvních stran. Platná právní úprava pronajímání nemovitostí či nebytových prostor umožňuje, a to v rozsahu, který je smluvně vymezen a za sjednané nájemné. Stejně tak neodporuje dle žalobce zákonu sjednání výše nákladů za služby související s nájmem v závislosti na výnosu z automatů. Správce daně dle žalobce nevzal v úvahu, že se jedná o soukromoprávní vztah, kde nájemní smlouva musí samozřejmě odpovídat právním předpisům a současně vyjadřovat svobodnou vůli obou smluvních stran co do rozsahu předmětu nájmu, výše nájemného a dalších podmínek. Pokud správce daně bez vážných důvodů nájemní smlouvy neuznal jako platné, učinil nesprávný závěr, i když vyslechl zástupce nájemců a podnájemců, kteří s žalobcem smlouvy podepisovali a kteří se vyjádřili k tomu, jaká byla jejich skutečná vůle. Navíc správce daně na základě místního šetření zjistil, že v pronajímaných prostorách byly výherní hrací přístroje (dále jen „VHP“) a koncové obrazové terminály interaktivního loterijního systému (dále jen „IVT“) umístěny.

Správce daně označil všechny smlouvy za zastřený právní akt ve smyslu ust. § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“). Žalobce rovněž již v podaném odvolání konstatoval, že na daný případ nelze aplikovat judikaturu Evropského soudního dvora, neboť ta dosud nebyla implementována do českého právního systému. Žalovaný se dle žalobce v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi odvolacími námitkami.

Dále žalobce v žalobě konstatoval, že žalovaný vydal společné rozhodnutí o všech odvoláních s odkazem na zásadu hospodárnosti řízení. Žalobce s tímto postupem nesouhlasil a byl názoru, že o každém odvolání mělo být rozhodnuto samostatně, neboť žalobce uzavřel nájemní i podnájemní smlouvy s různými subjekty v různém období a ty měly rozdílný obsah co do práva a povinností v různém období. Z hlediska skutkového se tedy nemohlo jednat o totožné případy. Navíc žalovaný používal v odvolacím řízení jednak zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a jednak zákon o správě daní. Jeho rozhodnutí tak trpí procesní vadou.

Žalobce nesporoval závěry žalovaného, že uzavřel s třetími subjekty nájemní a podnájemní smlouvy, a předmětné VHP, IVT a Maxi Music Box za úplatu reprodukcí hudby a hru stolní fotbal za úplatu (dále jen „HBF“) provozoval v prostorách vlastní Restaurace u Nádraží a současně v nebytových prostorách Pivnice Manhattan. Souhlasil rovněž s tím, že pronajímaný prostor činil od 2 do 6 m² a že stav nebytových prostor byl takový, jak byl popsán v daňovém spise a uvedený ve fotodokumentaci. Nesporoval rovněž, že nájemné bylo vázáno na tržby z provozu automatů a že v souladu s uzavřenými smlouvami prováděl nad automaty určitý

dozor. Prostory v Pivnici Manhattan, kde byly umístěny VHP, byly odděleny od restaurace, ale v daném období chyběly v zárubních dveře. Prostory vymezené pro hernu v Restauraci u Nádraží nebyly od restaurace dveřmi odděleny. Herna byla monitorována obsluhou z prostoru restaurace. Zástupci nájemců měli možnost kdykoliv i mimo otevírací dobu vstoupit do pronajatých prostor za účelem provádění údržby, oprava, vyúčtování a veškeré další činnosti spojené s provozem automatů. Tuto skutečnost potvrdil i svědek K..

Dále žalobce zdůraznil, že předmětné nájemní smlouvy odpovídají obecně závazným právním předpisům a správce daně není oprávněn do těchto právních vztahů zasahovat.

Navíc žalobce vyslovil nesouhlas s názorem žalovaného, že se v daném případě jednalo ze strany žalobce o služby spočívající v poskytnutí práva využívání věci, tj. na provozování heren s hracími zařízeními. Zdůraznil, že žalobce žádná taková práva nemohl nikomu poskytnout, neboť je sám neměl. Žalovaný přitom nevysvětlil, z jakého důvodu by měl být vztah mezi žalobcem a jeho nájemci považován za smlouvu o poskytnutí práva na využití věci. Jedná se tedy o spekulativní závěr.

Žalobce závěrem zdůraznil, že pokud třetím osobám, tedy nájemcům, poskytoval služby v souvislosti s umístěním hracích automatů, tak z těchto služeb daň z přidané hodnoty odvedl. Tuto skutečnost však žalovaný nevzal v úvahu, když veškeré nájemné dodal, přičemž převážná část nájemného je skutečně úplata za užívání nebytových prostor. K zjištění poměrného rozložení nájemného pro případ neúčinnosti nájemních smluv přitom nebyly ze strany žalovaného ani správce daně zjišťovány žádné důkazy. Skutečnost, že správce daně dodal daní z přidané hodnoty celou částku nájemného, je tedy dle žalobce sporná a již tato skutečnost by mohla být dalším důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že zákon o DPH neobsahuje vlastní definici nájmu (podnájmu), proto je třeba v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu při interpretaci zákona o DPH vycházet z povinného eurokonformního výkladu, který se v tomto případě odvozuje od Směrnice, přičemž je třeba zohlednit výkladová kritéria Evropského soudního dvora. Dle něho nájem nemovitého majetku tak obvykle představuje spíše pasivní činnost závislejší na pouhém plynutí času, aniž by byla vytvářena významnější přidaná hodnota. Žalovaný považoval za zřejmé, že činnost žalobce uskutečňovaná na základě výše uvedených smluv jednoznačně nespočívala v pouhém pasivním poskytování nebytových prostor v Restauraci u Nádraží a v Pivnici Manhattan závislejším na plynutí času bez vytváření přidané hodnoty. Jednak provozovatelé (uživatelé nebytových prostor) podle smluv mohli podnajaté nebytové prostory využívat pouze za účelem umístění vyjmenovaných herních zařízení a samotná herní

zařízení fakticky provozoval žalobce, když zajišťoval veškeré služby související s jejich provozem kromě servisu, údržby a kontroly a byl i smluvně pověřen jejich ochranou. Ve smlouvách se zavázal plnit své povinnosti tak, aby mohl být zabezpečen řádný a nepřetržitý provoz herních zařízení a bylo dosaženo jejich maximální efektivnosti. Jako vedoucí herního střediska se zavázal dodržovat převzatou vnitřní směrnici této společnosti k předcházení legalizace výnosů z trestné činnosti a převzal odpovědnost za ztrátu, zničení nebo poškození herních zařízení podnajíemce umístěných do najatých či podnajatých nebytových prostor. Zajišťoval i další činnosti související s provozem heren. Z předmětných nájemních (podnájemních) smluv současně žalovaný dovodil, že společností EBEN, a.s., GAPA GROUP, a.s. a ROSENGART, a.s., nebylo uděleno právo omezovat přístup do heren, jako by byli vlastníky najatých nebo podnajatých prostor. Prostory heren byly stále součástí restauračních zařízení a pouze žalobce určoval, které osoby mají do heren přístup, který byl navíc omezen provozní dobou restaurací a herny samostatně provozovány ani být nemohly. Nájemní smlouvy o přenechání nebytových prostor pak pouze měly sloužit k zakrývání skutečného stavu, přičemž správce daně ve shodě s § 2 odst. 7 zákona o správě daní v tomto případě vzal v daňovém řízení v úvahu skutečný obsah právního úkonu, který byl ze strany žalobce zastírán stavem formálně právním. Žalovaný tak dospěl k názoru, že hlavním cílem uzavření předmětných nájemních (podnájemních) smluv nebylo pasivní přenechání části nebytových prostor k užívání, ale poskytnutí práva na provozování heren s VHP, IVT a HBF, včetně zajišťování obsluhy a zákonem stanoveného dohledu, přičemž cena nájemného sjednaného s uvedenými společnostmi se odvíjela od výše tržeb dosažených při provozování heren. Při kontrole se správce daně neztotožnil se správností žalobcem uplatňovaného osvobození od daně u přenechání části nebytových prostor provozoven uvedeným společností ke zřízení a provozování heren s VHP, IVT a HBF. Žalobce tedy podle uvedených smluv provozovatelům herních zařízení poskytoval služby dvojího druhu. Jednak služby spočívající v zabezpečení plynulého provozu herních zařízení, jak je již výše uvedeno. U těchto služeb (mimo služeb poskytovaných společností ROSENGART, s.r.o.) v souladu se zákonem o DPH uplatňoval základní sazbu daně a správce daně k jeho postupu neměl žádné připomínky. Dále poskytoval služby definované ve smlouvách jako přenechání do užívání části nebytových prostor v rozsahu od 2 do 6 m² do nájmu (podnájmu) za účelem provozování uvedených herních zařízení.

Závěrem žalovaný uvedl, že důvody, které vedly správce daně k závěru, že předmětné smlouvy jsou svým obsahem smlouvami o poskytování práva provozování heren s hracími přístroji včetně jejich obsluhy a zákonem předepsaného dohledu, jsou podrobně uvedeny ve zprávě o kontrole a při daňovém řízení byly správcem daně i řádně doloženy důkazními prostředky. Podotkl rovněž, že netvrdí, že předmětné smlouvy o nájmu nebytových prostor jsou neplatné či neúčinné, nicméně z výše uvedených důvodů nelze uzavřít, že služby, které žalobce na jejich základě poskytoval, by byly osvobozeny od povinnosti odvodu daně z přidané hodnoty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) bez nařízení jednání, když žalobkyně i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas. Po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami usoudil následovně.

Z důkazů předložených ve správním řízení, jež tvoří obsah správního spisu, vyplynulo, že žalobce ve shora uvedených zdaňovacích obdobích provozoval hostinskou činnost v Restauraci u Nádraží umístěné v jeho nemovitosti a v Pivnici Manhattan, jež měl v pronájmu. V průběhu daňové kontroly předložil žalobce správci daně smlouvy o nájmu (podnájmu) části nebytových prostor, o podmínkách provozu výherních nebo nevýherních hracích přístrojů a o zajištění služeb s jejich provozem spojených, jejichž obsah byl správcem daně následně podrobně uveden ve zprávě o daňové kontrole. Dle těchto smluvních ujednání přenechával žalobce za úplaty části nebytových prostor v rozsahu od 2 do 6 m² společností EBEN, a.s., GAPA GROUP, a.s., GAPA, spol. s r.o., a ROSENGART, s.r.o., za účelem zřízení a provozování heren, ve kterých měly společnosti EBEN, a.s., GAPA GROUP, a.s., a GAPA GROUP, spol. s r.o., v Restauraci u Nádraží a v Pivnici Manhattan umístěny VHP a IVT a společnost ROSENGART, s.r.o., v Restauraci u Nádraží hudební přístroj HBF. Žalobce měl s provozovateli heren smluvně dohodnuty úhrady, a to vždy samostatně za poskytování služeb k zajištění provozu herny a samostatně za užívání nebytových prostor pro umístění herních zařízení. Úhrady se odvozovaly od výnosu každé herny tak, že u poskytování služeb souvisejících s provozem herny byly ujednány ve výši 5 % ze základu pro výpočet měsíčního nájemného u společnosti EBEN, a.s., a v případě společnosti GAPA GROUP, a.s., byla za služby žalobce spojené s provozem herny vyplácena smluvně dohodnutá měsíční odměna ve výši 100 Kč bez DPH. U přenechání nebytových prostor pro hernu podle smlouvy se společností EBEN, a.s., činila stanovená měsíční úhrada pro žalobce 45 % ze skutečných tržeb z provozu VHP a podle smlouvy se společností GAPA, a.s., pak 50 % z výnosu IVT sníženého o adekvátní část povinných odvodů z herních zařízení státu. Společnost ROSENGART, s.r.o., žalobci platila úhradu za nájem plochy pro umístění hudebního přístroje a stolního fotbalu. Měsíční úplata byla odvozena od dosažené výše tržeb z jejich provozu a zahrnovala i úhradu poskytnutých služeb souvisejících s provozem těchto zařízení.

Dále krajský soud zjistil, že správce daně provedl u žalobce místní šetření se zjištěním, že provozovatelé heren ve skutečnosti prokazatelně neměli neomezený přístup do pronajatých či podnajatých prostor, které si tak nemohli uzamknout a nemohli je používat pro jiné účely než umístění herních zařízení. Zájemci o hru nebo vlastníci (provozovatelé) VHP, IVT a HBF do nich mohli vstupovat jen přes prostory těchto provozoven, a to pouze v jejich otevírací době. Jiný přístup osob do heren ani nebyl technicky možný a prostory vymezené pro herny neměly žádné vstupní dveře.

Lze považovat rovněž za nepochybné, že se žalobce na základě smluvních ujednání podílel na provozu heren tím, že byl povinen zajišťovat dodávku zboží a

služeb pro zabezpečení jejich řádného, nepřetržitého a maximálně efektivního provozu, jako např. dodávku el. energie, internetové a telefonní spojení, hlášení poruch apod., směnu peněz hráčům a doplňování zásobníků mincí ve VHP, IVT a HBF, výplatu výher včetně jejich reklamací, apod., a to včetně vedení písemných evidencí s tím spojených. Kromě toho jako vedoucí herního střediska a osoba pověřená dohledem byl odpovědný za to, aby podle ustanovení zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, do herní místnosti nemohly vstupovat a zúčastnit se hry osoby mladší 18-ti let. Žalobce měl rovněž za povinnost umožnit zástupcům společnosti GAPA GROUP, a.s., nepřetržitý přístup do prostoru herny, u společnosti EBEN, a.s., měl povinnost být přítomen při výběru peněz z hracích přístrojů a umožnit pověřeným zástupcům společnosti vstup do provozovny kdykoli v otevírací dobu za účelem inkasa, kontroly a opravy VHP či IVT a v případě zařízení HBF umístěných v Restauraci u Nádraží poskytnout společnosti ROSENGART, s.r.o., nezbytnou součinnost při údržbě a opravách nebo výběru peněz.

Krajský soud hodnotil shora zmiňovaná smluvní ujednání z pohledu zákona o DPH se závěrem, že přenechání části nebytových prostor pro účely provozování výherních hracích přístrojů nelze považovat za nájem nebytových prostor a tudíž na něho nelze aplikovat ustanovení jeho § 56 odst. 4 o osvobození od daně z přidané hodnoty.

Při posuzování projednávané věci vycházel krajský soud z judikatury Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 23.4. 2009, čj. 9 Afs 95/2008-47, dle něhož „jakkoliv pronájem nemovitého majetku spadá pod pojem hospodářské činnosti ve smyslu čl. 4 šesté směrnice, představuje zpravidla relativně pasivní činnost, závisící na pouhém plynutí času, která nevede k významné tvorbě hodnoty. Evropský soudní dvůr mnohokrát zdůraznil, že pro účely správného uplatnění osvobození je třeba odlišit pasivní přenechání majetku k užívání od ostatních činností, které mají buď povahu průmyslového nebo obchodního podnikání, jako jsou buď výjimky stanovené v šesté směrnici (ubytování, nájem bezpečnostních schránek, parkovacích míst a trvale instalovaných zařízení), anebo je jejich předmět lépe charakterizován poskytováním určité služby, než pouhým poskytnutím určité věci k užívání, jako např. právo užívat golfové hřiště (rozsudek C - 150/99 ze dne 18. 1. 2001 Stockholm Lindöpark, bod 17 a bod 26), právo užívat most za mýtné (rozsudek C - 358/97 ze dne 12. 9. 2000 Komise vs. Irsko, zejména body 52 - 58) nebo právo umístit automaty na cigarety v obchodních prostorech (C - 275/01 Sinclair Collis Collis). Český zákon o dani z přidané hodnoty neobsahuje pro své účely žádnou vlastní definici nájmu, žádné ze zákonných ustanovení současně nepovažuje právo umístit výherní automaty v určité provozovně za nájem či jiné osvobozené plnění. Jestliže tedy vnitrostátní zákon neobsahuje v porovnání s šestou směrnicí žádnou výjimku týkající se osvobození nájmu, je při výkladu pojmu nájem pro účely daně z přidané hodnoty nutno zohlednit výše uvedená výkladová pravidla stanovená judikaturou Evropského soudního dvora. Při výkladu vnitrostátního práva nebudou tedy v obecné rovině pod pojem nájem pro

účely osvobození od daně z přidané hodnoty spadat taková plnění, pro jejichž poskytování je sice nemovitost nezbytná, ale jejíž užití není hlavním smyslem ani cílem poskytovaného plnění (večeře v restauraci, hraní golfu na golfovém hřišti, mýtné).“

Krajský soud dospěl v projednávané věci, ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu i Evropského soudního dvora, k závěru, že předmětné zdanitelné plnění lze kvalifikovat pouze jako poskytnutí služby, jež v souladu s ust. § 14 odst. 1 písm. b/ zákona o DPH podléhá dani z přidané hodnoty, u nichž se uplatňuje ve smyslu ust. § 47 odst. 3 základní sazba. K tomuto závěru dospěl na základě závěrů Evropského soudního dvora vyslovených mimo jiné v rozsudku ze dne 18. 11. 2004, č. C-284/03. V něm v odpovědi na předběžnou otázku bylo konstatováno, že : „Článek 13 B písm. b/ šesté směrnice musí být vykládán tak, že transakcí – nájem nemovitého majetku – jsou ve smyslu tohoto ustanovení transakce, kterými společnost poskytne společností, jež jsou s ní propojeny,právo dočasného užívání téže budovy za úplaty stanovenou především podle užívané plochy a pokud je předmětem těchto smluv, vzhledem ke způsobu jejich naplňování, především pasivní poskytování místností a prostor budov za úplaty odvíjející se od plynutí času a nikoli služba, kterou lze kvalifikovat jinak.“ K tomu dále konstatoval, že „jestliže Soudní dvůr mnohokrát zdůraznil znak spočívající v nájmu, učinil tak, aby odlišil transakci nájmu nemovitosti, který je obvykle pasivní činností závisující na pouhém plynutí času, aniž by byla vytvářena významnější přidaná hodnota od ostatních činností, které mají buď povahu průmyslového nebo obchodního podnikání, anebo je jejich předmět lépe charakterizován poskytováním určité služby než pouhým poskytnutím určité věci k užívání, jako např. právo užívat golfové hřiště, právo užívat most za mýtné nebo právo umístit automaty na cigarety v obchodním zařízení. “

V daném případě tedy krajský soud uzavřel, že činnost žalobkyně uskutečňovaná na základě shora vzpomínaných smluv o podnájmu části nebytových prostor nespočívala v pouhém pasivním poskytování jednotlivých místností v nemovitosti závislejím na plynutí času bez vytváření přidané hodnoty. Ve smlouvách se totiž žalobkyně zavázala zajistit osoby, které budou vykonávat dohled ve smyslu požadavků daných příslušným zákonem, dbát, aby do nebytových prostor nevstoupila osoba mladší 18 ti let, zabezpečit, aby byl při provozu výherních hracích přístrojů dodržován účastníky hry herní řád, zabezpečit ochranu výherních hracích přístrojů před zničením, ztrátou, zneužitím. Náhodný výčet povinností žalobkyně, jež byly smluvně ujednány, svědčí dle krajského soudu jednoznačně o tom, že se ze strany žalobkyně nejednalo o pouhé pasivní poskytování místností a prostor budovy za úplaty odvíjející se od plynutí času. Ze smluvního ujednání lze naopak dovodit, že se v daném případě jednalo o poskytnutí místností do nájmu s převládajícím prvkem obchodní činnosti. Ze smluv je jednoznačně patrné, že se žalobkyně na provozu výherních hracích automatů aj. zařízení podílela, takže lze hovořit svým způsobem o její určité obchodní aktivitě. Lze tak mít zato, že spíše než o poskytnutí věci k pronájmu, je možné hovořit o poskytnutí služby. Dále nelze přehlédnout, že žalobkyně byla rovněž závislá na výši tržby, která z provozu jednotlivých zařízení

plynula, o čemž svědčí zejména způsob stanovení odměny za pronájem v procentuální sazbě.

Jak již bylo shora konstatováno, předmětem smluvních ujednání tedy nebylo pasivní přenechání nemovitosti k užívání, ale poskytnutí služby představující soubor činností. Správce daně tedy postupoval v souladu se zákonem o DPH, když těchto několik těsně spojených dílčích plnění považoval z pohledu daně z přidané hodnoty za plnění jediné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, čj. 1 Afs 22/2012-53), neboť z ekonomického hlediska tvořila tato plnění objektivně jeden celek.

Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku, dle níž žalovaný nepostupoval v souladu s daňovým řádem, když rozhodl o několika zdaňovacích obdobích souhrnně jedním rozhodnutím a to z důvodu hospodárnosti. Je sice nepochybné, že předmětem smluv byly dvě rozdílné nemovitosti a ty byly následně pronajímány různým subjektům, nicméně lze konstatovat, že spojujícím prvkem těchto smluvních ujednání byla skutečnost, že žalobce jednotlivé nemovitosti neposkytoval k pouhému pronájmu, když nájemcům poskytl kromě pronajatých prostor i jednotlivé služby, jak již ostatně bylo shora konstatováno. Žalovaný tedy nepochybil, když o jednotlivých zdaňovacích obdobích rozhodl jediným rozhodnutím. Naopak v jeho postupu lze spatřovat prvek hospodárnosti, neboť jednotlivá smluvní ujednání obsažená ve více smlouvách uzavřených s různými subjekty byla v konečném důsledku posuzována z pohledu zákona o DPH shodně. Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na obsah zprávy o daňové kontrole, v níž správce daně provedl podrobný rozbor nájemních a podnájemních smluv, jenž nakonec vyústil v jednotný právní závěr, na který bylo aplikováno ust. § 14 odst. 1 písm. b/ a potažmo ust. § 47 odst. 3 zákona o DPH.

Žalobce nemohl být úspěšný ani s žalobní námitkou, dle níž rozhodnutí trpí procesní vadou, když žalovaný používal v odvolacím řízení jednak daňový řád, a jednak zákon o správě daní. Jak vyplynulo z daňového řízení, správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu v lednu 2010 s tím, že následně probíhala ve dnech 14. 4. 2010 a 10. 5. 2010. Procesní postup správce daně se tedy řídil zákonem o správě daní, který byl účinným až do data 31. 12. 2010. Žalovaný tedy správně na hodnocení úkonů provedených správcem daně aplikoval právě jednotlivá ustanovení tohoto právního předpisu. Dále je zřejmé, že odvolání proti dodatečným platebním výměrům podal žalobce dne 27. 4. 2011, tedy za účinnosti nové procesní právní úpravy a to daňového řádu. Žalovaný tedy postupoval opět v souladu s procesními zásadami, když v odvolacím řízení, zahájeném po 1. 1. 2011, postupoval podle jednotlivých ustanovení daňového řádu. Lze tedy konstatovat, že napadené rozhodnutí procesní vadou netrpí.

Krajský soud považoval rovněž za nedůvodnou námitku, dle níž žalovaný nevzal v úvahu, že žalobce za poskytnuté služby nájemcům daň z přidané hodnoty

odvedl. Správce daně přitom dle jeho názoru dodal daní z přidané hodnoty celou částku nájemného. K tomu žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce poskytoval služby dvojího druhu, přičemž u poskytnutých služeb v souladu se zákonem o DPH uplatňoval základní sazbu daně a správce daně k jeho postupu neměl žádné připomínky. K tomuto závěru krajský soud dodává, že ze zprávy o daňové kontrole, zejména z její strany 13 až 16 je patrné, že správce daně při stanovení daňové povinnosti vzal v úvahu, že žalobce přiznal daň na výstupu v určité výši a právě tato výše pak byla od daně zjištěné správcem daně odečtena.

Krajský soud ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, právo na náhradu nákladů řízení jí proto nevzniklo. Ze spisu nevyplynulo, že by žalovanému náklady v souvislosti s tímto řízením vznikly. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 31. května 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu